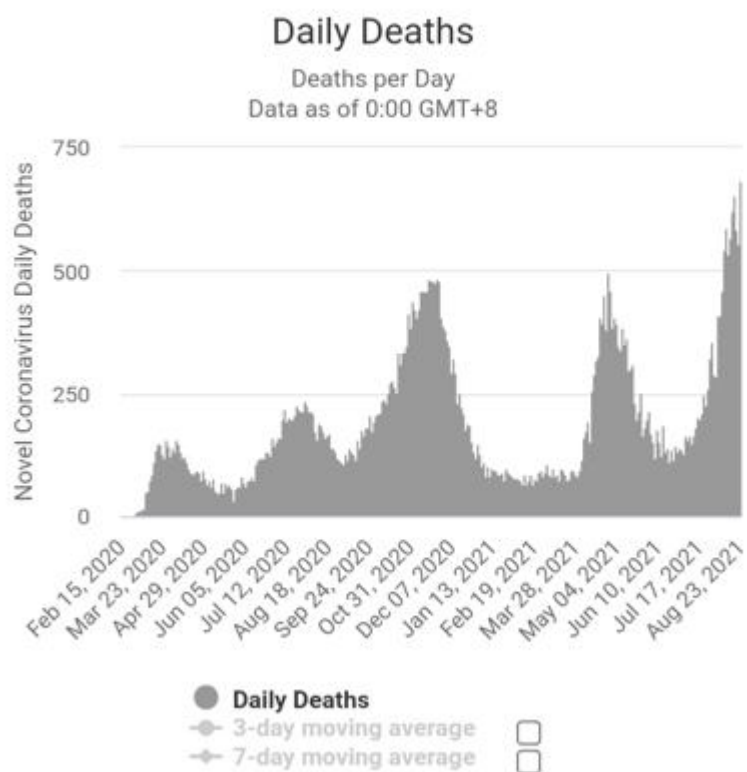

Το **πρώτο γράφημα** δείχνει την εκτόξευση των θανάτων στο Ιράν, στο φονικότερο ως τώρα κύμα, φτάνοντας τους 700 νεκρούς ανά μέρα.

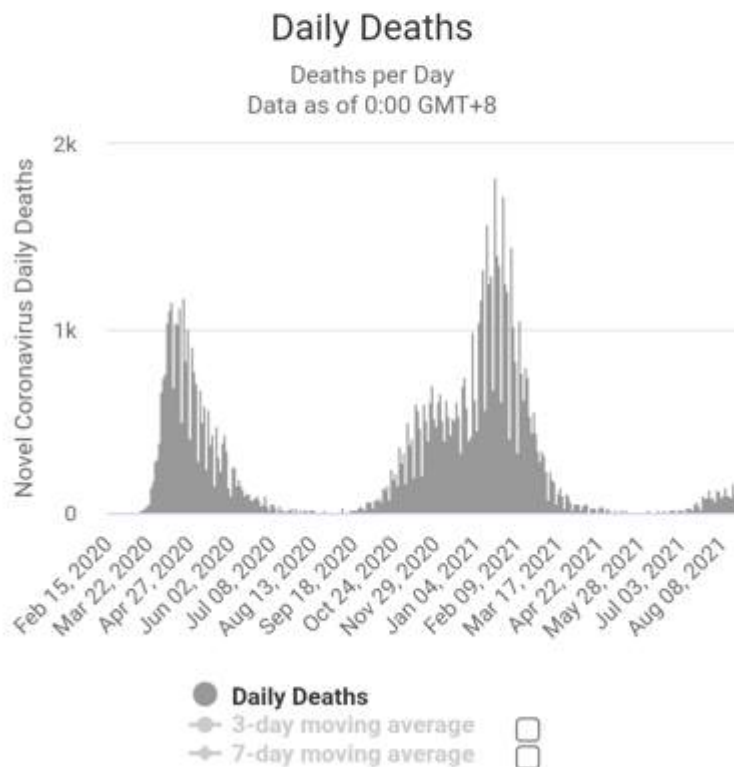
Daily New Deaths in Iran

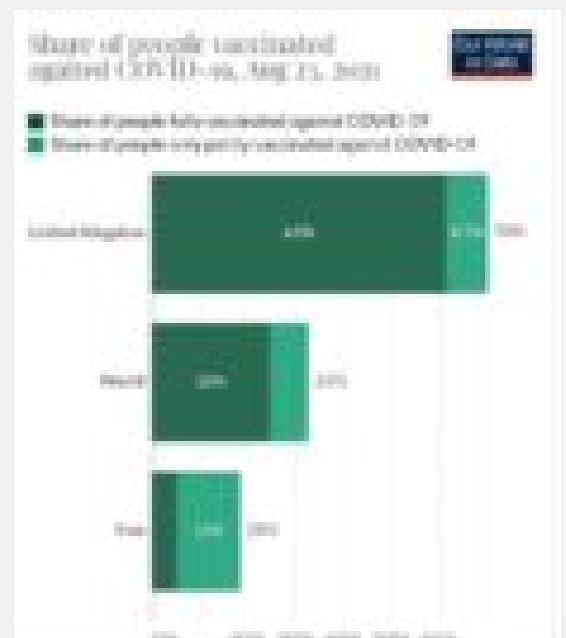
Το **δεύτερο** δείχνει, αντίθετα, την καθήλωση των θανάτων στη Μεγάλη Βρετανία (παρά την συνέχιση της

εξάπλωσης της covid-19).

Daily New Deaths in the United Kingdom

Το **τρίτο** γράφημα μας δίνει (ένα μέρος από) την εξήγηση.

Στο μαρτυρικό, φτωχό και αποκλεισμένο Ιράν, το **ποσοστό των πλήρως εμβολιασμένων** είναι μόλις 5% ενώ στην Βρετανία 62%.

Το contrast των δύο εικόνων δεν είναι καθόλου τυχαίο. Το ίδιο συμβαίνει και παγκόσμια.

Αυτή τη στιγμή, είναι πλήρως εμβολιασμένο το 24,6% του πληθυσμού, παρά την πληθώρα των εμβολίων που υπάρχουν. Όμως, αν “σκαλίσουμε” τα νούμερα θα δούμε ότι **στις φτωχές αναπτυσσόμενες χώρες έχει εμβολιαστεί πλήρως μόλις το 1,4% των ανθρώπων!**

Χιλιάδες άνθρωποι πεθαίνουν κάθε μέρα τη στιγμή που **η συντριπτική πλειοψηφία τους θα είχαν**

σωθεί αν αποτελούσε προτεραιότητα ένα συντονισμένο παγκόσμιο πρόγραμμα ασφαλούς εμβολιασμού με οριζόντιες προτεραιότητες και όχι ανά χώρα.

Έτσι, και αυτό ακόμη το θετικότατο αποτέλεσμα της αποφασιστικής μείωσης νοσηλειών και θανάτων στις χώρες με υψηλό ποσοστό εμβολιασμού (τα στοιχεία είναι συντριπτικά για όποιον κάνει τον κόπο να τα δει), τίθεται υπό αίρεση, μιας και με όλη αυτή την καθυστέρηση των εμβολιασμών και τον “εθνικισμό” των εμβολίων, ο ιός μεταλλάσσεται διαρκώς.

Αν θέλουμε να μιλήσουμε πολιτικά, βρισκόμαστε μπροστά σε ένα **μαζικό έγκλημα του κόσμου των κεφαλαίου, της αγοραίας λογικής και του κέρδους, σε βάρος της ανθρωπότητας** και εδώ χρειάζεται να πάρουν όλοι/όλες σαφή θέση, πάνω στο κύριο ζήτημα. Και αυτό είναι πολύ σοβαρό και σαφές: **Η προστασία της λαϊκής υγείας και ζωής.**

Αυτό σημαίνει ότι αγωνιζόμαστε και απαιτούμε **να υποχρεωθούν οι κυβερνήσεις και τα κράτη** να, αναλάβουν στοιχειωδώς την ευθύνη τους με τον καθολικό εμβολιασμό να είναι μέρος αυτής.

Ο εμβολιασμός δεν είναι πανάκεια, αλλά ουσιαστικό μέρος της λύσης.

Τα εμβόλια δεν ανήκουν στις πολυεθνικές, αλλά είναι αποτέλεσμα της ερευνητικής δουλειάς του επιστημονικού κόσμου, από τις ΗΠΑ ως την Κίνα και από την Κούβα ως την Ινδία.

Ο εμβολιασμός συνιστά ΚΡΑΤΙΚΗ ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ που πρέπει να αναληφθεί με συντονισμένο τρόπο, συνέπεια, πειθώ και χωρίς αυταρχισμούς και αναζήτηση αποδιοπομπαίων τράγων.

Ο εμβολιασμός συνιστά επίσης ΛΑΪΚΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ το οποίο και διεκδικούμε μαζί με όλα τα αναγκαία μέτρα για το δημόσιο σύστημα υγείας, αλλά και την εργασία και τις λαϊκές ελευθερίες.

Η κυβέρνηση, ακολουθώντας την ίδια εκβιαστική τακτική με τα lockdowns, αντιστρέφει τα πράγματα.

Έτσι, **από τη μιά**, κουνάει το δάχτυλο προς τον κόσμο (που τρομοκρατεί και παραπληροφορεί διαρκώς) και του φορτώνει την (ατομική) “ευθύνη” και “υπόχρεωση”, ακριβώς για να αποσείσει τις δικές της ευθύνες. **Ευθύνες** που αφορούν και την **καθυστέρηση** στον εμβολιασμό ειδικά των μεγαλύτερων σε ηλικία, αλλά και την **εμπέδωση ενός γενικού κλίματος αόριστης δυσπιστίας** στην οποία ψαρεύει μεταξύ άλλων η ακροδεξιά και ο ακραίος ανορθολογισμός.

Από την άλλη, διεκδικεί για τον εαυτό της το δικαίωμα για αυταρχικά μέτρα κάθε είδους, με διαχωρισμό εμβολιασμένων και ανεμβολίαστων και αξιοποίησή του σε λογικές αντιδραστικού “κοινωνικού αυτοματισμού”.

Να μη τους κάνουμε τη χάρη όμως. Στην πρώτη φάση της πανδημίας θεωρήσαμε ψευτοδίλλημα το **“υγεία ή ελευθερία;”** που λανσαρίστηκε για να επιβληθούν τα lockdowns αλλά και πολλά άλλα. Απαντήσαμε “υγεία και ελευθερία!”, με μέτρα υπέρ του δημόσιου συστήματος υγείας και αρνηθήκαμε τόσο τα lockdowns όσο και τα άλλα αντιδημοκρατικά μέτρα (πχ νόμος για διαδηλώσεις)

Έτσι και σε αυτή τη φάση αρνούμαστε το χυδαίο δίλημμα “εμβολιασμός από τον αστυνόμο και την απειλή της απόλυσης ή υγεία;”. Απαντάμε με την απαίτηση για **καθολική, ισότιμη, ελεύθερη άσκηση του δικαιώματος στον εμβολιασμό, ταυτόχρονα με μέτρα για την ανόρθωση του δημόσιου συστήματος υγείας.**

Αγωνιζόμαστε και συζητάμε ταυτόχρονα. Κάθε άλλο παρά ήταν αυτονόητα σωστή η θέση που πήραμε σαν αντικαπιταλιστική κομμουνιστική αριστερά στην πρώτη περίοδο. Ήταν όμως σωστή και επιβεβλημένη. Το ίδιο οφείλουμε να κάνουμε και τώρα. **Η πειθώ είναι και δική μας υποχρέωση.** Και αναλαμβάνουμε αυτή την πολιτική ευθύνη.